

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angeljček“

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. oktobra 1898.

Leto XXVIII.

Venec na grob cesarice Elizabete.

Stresnil orel je avstrijski krila
In jih zgrnil v silni bôli:
V hipu smrt oblastno je zasela
Prazno mesto na prestoli . . .

Kjer je cvela kdaj ‚bavarska roža‘,
Zdaj brezglasna je pustinja;
Žalen čez dragulje, krono, žezlo
Smrtni angelj prt razgrinja.

Kdo naj pač v slavnostnem zlatem letu
To vrjame vest zločesto,
Ki z bridkostjo, strahom, srdom
Polni sêlo, trg in mesto?

Kdo umeje naj, da mati ljudstev
V tujem svetu je umrla?
In še tó: da satanska je roka
Blago srce ji predrla!

Čuj, zvonovi . . . O, kako donijo
Plakajoče kot k pogrebu,
Ž njih glasovi tisoče očes se
Plakajočih dviga k nebu.

Kodi človek najde naj utehe,
Ktera naj si voli pota,
Če pod božjim solncem več ni varna
Ne ljubezen, ne dobrota . . .

Samši joče mati ob zibeli
Po tem materinjem vzoru,
V duše dnò potrta oko otira
Starec siv v možakov zboru,

Narodov pastirko pomiluje
Mlad pastir ob svoji čredi,
Svečenik solzi se ob oltarji
In otrok ob abecedi:

Kaj še On, cesarski naš mučenec . . .
Mrtev brat in sin in žena —
Njemu pač prihranjena na svetu
Ran skelečih ni nobena!

Večni Bog, vsa Avstrija se klanja
V prahu Tvoji volji sveti!
Daj tolažbo milemu Vladarju,
Daj mirú Elizabeti!

Nas pa varuj, da nikdar upornost
Src slabôtnih se ne loti,
Da v tej dôbi strašnih zmot svetovnih
Prave ne zgrešimo poti.

Jožef Volc.